

EGYHÁZKÖZSÉGÜNK HÍREI

Január 7. Vasárnap. Urunk megkeresztelkedésének ünnepe. A ½ 8-as szentmise után **rózsafüzér titokcsere** lesz a kápolnában.

Január 8. hétfő: A Ciszterci templomban 15 órától a **Szeretlanc Imacsoport** imaórát tart. Nálunk a közösségi teremben 17 órakor a **Karitás csoport összejövetele** kezdődik.

Január 11. csütörtök: Az esti a szentmise után a **Prohászka Baráti Kör** tartja összejövetelét a plébánián.

Január 12. péntek: A Jézus Szíve templomban a reggel 7 órai szentmisétől folytatódik a **24 órás szentségimádás**. Az **Urivi áttörés 75. évfordulóján**, a Don-kanyar emlékkápolna felépítésének 25. Évfordulóján **emléktűz gyújtás** lesz a **Doni Emlékkápolnánál** Pákozdon a Mészeg hegyen, amelyen a történelmi egyházak helyi vezetői, köztük Spányi Antal megyés püspök emlékezik meg a hősi halált halt katonákra. Nálunk az esti szentmisét követően **csendes szentségimádás** lesz 19.15-ig.

Január 13. szombat: *Szent Hiláriusz* (Vidor) püspök és egyháztanító emléknapja.

Január 14. Évközi 2. vasárnap. Az elvándorlók és menekültek világnapja.

* * *

A sekrestyében **egylapos falinaptár** kapható.

EMLÉKEZZÜNK!

1943. január 12-én, –30 °C fokos hidegben, (a hadtest naplója –42 fokot rögzít) erős harcokcsi-támogatással megindult a szovjet támadás az arcvonal északi részén (az urivi hídfőből kitörve déli irányban). A hivatalos magyar jelentés szerint az itt védekező 7. könnyű hadosztály 4. gyalogezrede a nagy hideg ellenére hősiiesen harcolt, az első támadásokat visszaverte, de nagy veszteségeket szenvedett.

A hadsereg-parancsnokság kérte az arcvonal legdélebbi részén (az urivi hídfőtől távol) állomásozó Cramer-csoport bevetését. A németek ezt megtagadták (von Weichs azt gondolta, ez még nem az „igazi” támadás). Az urivi hídfőtől északra védekező III. hadtest is küldött erősítéseket, de ezek a nagy hó és hideg miatt nem értek oda időben. A páncélosok szintén elakadtak a behavazott utakon.

Másnap a szovjetek további erőket vetettek be, és 10 km-es fronton teljesen áttörték a IV. hadtest védelmét. A havas, nyílt terepen a kiépített állások hiánya miatt az első vonalból kiszorított honvédek nem tudtak új arcvonalat kialakítani, és visszavonulásba, helyenként menekülésbe kezdtek. Ezen a részen özönlöttek át a szovjet egységek, és északra kanyarodva a III. hadtest hátába kerültek.

A gyorsan mozgó szovjet ékek (harckocsik és sígyalogtság) mélyen benyomultak a vonalak mögé, a fegyveres ellenállást megkísérlő csoportosulásokat megsemmisítették, az ellen nem álló menekülőket lefegyvertették, de utána hagyták őket tovább menekülni, a fegyverteleneket nem bántották. Ennek hatására még többen dobálták el fegyvereiket, és vánszorogtak a hómezőkön keresztül nyugat felé. A felbomlott alakulatok a rendes utakat elkerülve vonultak vissza, egyrészt szovjet légitámadásoktól, másrészt saját tisztjeiktől és tábori csendőrségüktől való félelmükben. Több összecsapásra került sor a szintén visszavonuló, de rendezettebb és jobban felszerelt német csapatokkal, akik a honvédek maradék felszerelését erőszakkal elvették, illetve nem engedték őket az általuk megszállt falvakban éjszakázni. A rendkívüli hidegben minden éjszaka a legyen-gült, lerongyolódott emberek ezrei fagytak halálra, az életben maradtak pedig tovább vánszorogtak. Melegedni, megpihenni az elpusztított, felgyújtott falvak tüzénél tudtak, táplálékul a megfagyott lovak húsát ették.

A hadsereg maradékát kb. 100 km-re a Dontól nyugatra próbálták összeszedni. Január 22-ig kb. 17 000 olyan katona érkezett be, akinek fegyvere volt, a többiek fegyvertelenül, a legtöbben sebesülten, fagysérülten. Századnál nagyobb szervezett egység nem érkezett vissza. Az egész hadseregnek 6 db lövege maradt meg.